

Vianoce - sv. Štefan

Mt 10, 17 -22

26. december 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

Oslava sv. Štefana dnes na druhý sviatok vianočný je kontrastom ku sláveniu Vianoc. Včera sme oslavovali Ježišovo narodenie - slávnosť, ktorá je pre mnohých najkrajšia z celého roka a dnes nás cirkev stavia pred realitu nasledovania Krista, ktorá sa končí až stratou života v Ježišovo mene. Nemali sme radšej zostať pri sviatočnej romantike?

Ale posolstvo narodenia Krista v skutočnosti nie je sladkým príbehom, skôr nám pripomína, že betlehemske dieťa sa rovnako narodilo do reality a od začiatku zápasilo s prekážkami.

V evanjeliu dnes Ježiš vyzýva učeníkov, aby sa nebáli kráčať v jeho šľapajach, aby sa nezľakli, keď im to prinesie nepohodu. Nie všetci, ktorých stretnú, budú posolstvu o pravde, láske a pokoji naklonení pozitívne - naopak, budú takí, ktorí ho neprijmú - pred tými sa majú chrániť, pretože nie každý je hoden Kristovho pokoja.

Prvým z tých, ktorí to pocítili na sebe bol diakon sv. Štefan. Podobne ako Ježiš robil znamenia a divy medzi ľuďmi, ale povstali proti nemu odporcovia z radov klasického náboženstva a začali naňho útočiť. Štefan presvedčený o Ježišovi vo chvíli ohrozenia vykrikol, že „vidí otvorené nebo a po pravici božej stáť Ježiša Krista, Syna človeka.“ Toto vyznanie ho stálo život. Sv. Štefan nám ale ukázal, že viera súvisí s nasledovaním, s praxou a naopak prax a nasledovanie bez viery nie sú možné.

Pri nasledovaní platia Kristove slová, že žiak nie je viac ako učiteľ. Vd, aj keď sa snažíme o to isté, vždy to zostáva prefiltrované našim životom, nami samotnými. Každý pokus o nasledovanie Krista je preto iný, osobitný a je to dobré, Ježiš nechcel kopírovanie, ale žili autenticky, opravdivo. Vtedy aj my môžeme Krista znásobovať, ohlasovať ho svojim životom.

Dnešný sviatok zároveň znamená aj korekciu moci, na ktorú sa odvolávajú aj mnohí kresťania, ktorí zároveň s kresťanstvom vyznávajú právo silnejšieho, spoliehajú sa na vonkajšiu moc, na právo hrubej sily - bez ohľadu na skutočnú spravodlivosť. Tým pomaly ale isto posúvajú svet niekam do 19. storočia, kedy si silnejší mohli vynucovať svoju vôľu ľubovoľným spôsobom, aj vojensky.

Dnešný sviatok stavia proti sebe moc sily a moc Ducha, ktorá je tvorivá, ktorá možno niekedy aj prehráva, ale v konečnom dôsledku - keď je opravdivá - rastie, znásobuje sa. Vonkajšia moc sily, keďže sa spolieha na to vonkajšie a statické, je vždy len do času.

Vianoce od nás vyžadujú ochotu nezostať v živote stáť na jednom mieste. Znamenajú ochotu podrobiť sa zákonitosti rastu. Ježiš neprišiel na svet preto, aby všetko zariadil namiesto nás. Ani On sám sa nespoliehal na to, že Otec všetko zariadi namiesto neho. Aj od nás vyžaduje nielen úctu, ale predovšetkým prax, život, spriaznenosť duchom.

Usilujme sa prijať Krista do nášho života. Prijmime jeho pravdu - ktorá je pravdou o moci Ducha, nie moci sily. Snažme sa tomu porozumieť. A následne sa v kresťanskej viere aj posúvať. Ono je to podobné ako v celkovom živote. Pokiaľ v živote nechceme ostať stáť na mieste, musíme prestať lpiť na tom zaužívanom, zabehnutom, aj keď je to niekedy nepohodlné.

Tam, kde to dokážeme, kde vstúpime s Kristom do ozajstného dialógu, aj my sami v sebe objavíme myšlienky, o ktorých sme predtým možno ani netušili. Povedané Ježišovými slovami: „To už nie vy budete hovoriť, ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás.“

Prosme teda, aby na príhovor sv. Štefana naša viera bola živá a rástla - a spolu s ňou aj my.